

füs üks weike wölg olli, agga mis siiski enna rahiväst töö ja holepidamisega teitõ, tütre kätte annud. Tütre mees olli purainusa ja tedda hüti: „pitk Hansjürri.“ More naese nimmui olli Liza ja nende noor pojike nimmetati: „weike Jüri.“ Vannaedele olli tütre jure jänuud ja sedda kaupa teinud, et temma omma tarividusseks maeas aset ja pöölslappist ülespidamist piddi sama. Nemimad loetsid, et pitk Hansjürri, kes tuggew töömeed olli, sedda weikest wölgaga warsti jenaks ärrata suda, ja et nemimad siis wölkid õige rahhuliste ellada. Gössotsa läks keik hästi korda, mees teggi tööd ühhe rikka parive-perremehhe jures orgus; Temma raius seal kenuas waikses metsas mönnie teise pärissega neid körgid mändi mahha, mis Hollandi männiks hüti. Need märato sured puud said, kui keik oksad ollid mahha raintud, parra ja äkkilisse kasda pealt, kus pöesaid eggat wöössusid ees ei olnud, mäest alla lobitud, sealt hoostega jõe äre wetud, kus neid pariveks kokko scoti ja wee peale lasti.

Pitk Hansjürri tenis head rahha ja arivas jubba, et, kui se nenda eddasid lähhääb, temma warsti sedda weikest üksikut maea mäe peal wölkis ärramüa ja parveineidriga pu-rendi jures seltsimehheks heita, mis ennam siisse teeks ja mitte ni

ränk ei olleks kui purariuminne, — ja mötles fa, et temma weike Jüri wimaks isse rikkaks parive-mehheks weiks sada, kel rahha olleks ni kui met-sas pulsehti, ja mis seddasugunid surusse möttid veel ennam on, mis warsti inuimesse süddames töusivad, kui ta ärrauumustab, mis se tähhendab kui kirri ütleb: „Ratsuge, et teie önsaks sate, kartuse ja wärristussega.“ Inuimesed tah-haksid kül keik önsaks sada, agga mënnekid möt-lewad, kui sedda kartuse ja wärristussega peab nöödma, egas se wei ennam önnis ella, ja et karta ja wärriseda ei sunni ühte önnistussega. Agga pitk Hansjürri ja temma naene ollid ühhe waenlaesse omma maeasse laeknud tulla, kes agga nende melest ennam waenlane ei olnud, waid üsna hea sibber, et nemimad aeg aastat ennam ei arivanud siundima ilma temmata ellada eggat tööd tehha. Sest kui mees hemmiko warra üles tõusis ja töle läks, siis piddi keige eomalt wi-napuddel walmis ellema, — ja ükski ei üttelnud: „Hansjürri, wata, se wiin on finno waenlane ja sadab sind surma — hirmisa hing surma ja warrase ühhesurma!“ — Vannaedele mele üksi tulli wahhest, et mitte keik assjad emma öiguses ei olnud ja wimaks veel ennam wilto läbirad; agga temma olli üks arg, tasjane wan-